

Хаджи Гендо съ иронична усмивка издигна бастуна си :

— Къмъ горния край . . . Ще го видишъ какво прави. Като се уловили гуша за гуша съ едного — ще го удуши. То да бѣше друго, ами детето на бея. Бѣше му разкървало носа. А ти знаешъ колко е отмѣстителенъ беягъ. Всички ще си пострадаме, заради твоя синъ. Прати слугата да го прибере.

Свилъ вежди и замисленъ, хаджи Никола съ бързи крачки замина къмъ хана.

Но Хаджи Гендо не се задоволи само съ тия думи. Той намѣри, че този моментъ е най-удобенъ да си отмѣсти на Кебеджията и извика високо подире му :

— Тая работа не става само съ думи. Взимай дрѣновицата, че удрай по голо. Или го вразуми или по-скоро да улавя планината. Цѣлъ хайдутинъ !

И хаджи Гендо замина къмъ кафенето, за да разправи случката на приятелитѣ си.

Хаджи Никола Кебеджията премина бързо моста на Каруча като чели нѣкой го гонѣше. Той чу детската глъчка, която идваше отъ горния край на рѣката. Стори му се, че чува гласа на сина си. Неприлично бѣше да отиде да го прибира отъ улицата. Реши да изпрати слугата отъ хана. А какъвъ кроткъ бѣше, когато преди десетина години отведе цѣлото домочадие на хаджилъкъ. Двегодишниятъ Димитъръ седѣше кротко между братчетата си въ каручата и пулѣше съ детска наивностъ очитѣ си на всѣки предметъ. И нищо не подсказваше, че той ще стане толкова буенъ младежъ. Кое преобрази това кротко дете ? Дали не бѣше заговорила въ него кръвта на двамата му чичовци ?

Вечерята бащата наказва добре немирното дете. Не за това, че бѣше набилъ бейския синъ, а за-

щото съ безразсѣдната си по-стѣпка можеше да докара беда на цѣлото семейство.

Майката не посмѣ да го защити. Хаджи Димитъръ си легна гладенъ въ жгѣла на одъра. Свитъ до стената, той цѣла нощ трѣпна въ нѣкаква хайдушка просъница.

На следния день, въ чорбаджийското кафене до Коруча, Хаджи Гендо спокойно пиеше кафето си. Скрѣстилъ крака на миндерлъка, той сладко сърбаше кафето и смучеше мимето на наргилето.

Внезапно вратата на кафенето се отвори съ шумъ. Всички обърнаха очи къмъ нея. Но не влѣзе никой. Само една детска глава, съ черна рошава коса, се поклати заканително къмъ Хаджи Гендо :

— Хей, чорбаджи Гендо, ти ме ковледишъ на баща ми, че щѣлъ съмъ да стана хайдутинъ, ама да знаешъ, че ще ти отрѣжа гъркоманската глава.

И детската глава изчезна. Джамлъчната врата се затвори съ трѣсъкъ. Детски стѣпки се отекнаха глухо въ прашната улица предъ кафенето.

Малкиятъ хаджи Димитъръ, бждещиятъ легендаренъ воевода се опитваше да дращи като орлето, което за първи пѣтъ размахваше царствени крила надъ орлювото гнѣздо.

Теодоси Анастасовъ

